

NMT 5-1971

102602

Situasjonen i Nord-Norge sommeren og høsten 1940

En imøtegåelse og dokumentasjon

Av statsstipendiat i historie, advokat Sverre Hartmann

de forhandlinger som ble ført høsten og senhøstes 1940 med sikte på en delvis norsk remilitarisering i Nord-Norge, vil det nødvendige korrektiv foreligge i en fylldig dokumentasjon i bokform på et noe senere tidspunkt.

Generalmajor Lindbäck-Larsen har imidlertid kommet med påstander, delvis av en temmelig personlig karakter, som gjelder forhandlinger og avtaler i juni 1940 der det er nødvendig å gjøre Norsk Militært Tidsskrifts lesere delaktig i den korrekte versjon og den dokumentasjon som trenges for å underbygge sammenhengene.

Det vil føre for langt å ta opp noen ny debatt om selve den sproglige side ved kapitulasjonsavtalen i Trondheim av 10. juni 1940. Da imidlertid Lindbäck-Larsen, til tross for de nøyaktige utredninger som foreligger, likevel benytter en feilaktig oversettelse av en avtale som forøvrig etter den uttrykkelige bestemmelse i § 9 utelukkende kan tolkes etter den tyske tekst, skal jeg ihvertfall tillate meg å henvide til min fremstilling i «FARMAND» nr. 10, 7. mars 1970: Sannheten om den norske junikapitulasjonen. Opphevelsen av den faktiske krigstilstand den 10. juni og oppløsningen av Det Norske Forsvars Civil-

organisasjon ved Administrasjonsrådets beslutning av 6. august 1940.

I omhandlede nummer av NMT heter det nederst på s. 2 og på s. 3 bl. a.:

«Bestemmelsen om de norske troppers fortsatte vakthold i Finnmark har gitt anledning til hårreisende fortolkninger i sommer.» . . . «Jeg er flau over å være nødt til å nevne en så selvfølgelig ting som at kapitulasjonsavtalene måtte utløse to sett ekspedisjoner — en norsk og en tysk — oppover og nedover. Ekspedisjonen nedad måtte sikre at partenes bestemmelser om gjennomføringen stemte overens. Hvorledes forhandlerne orienterer sine foresatte vedkommer ikke den annen part, iallfall vedkommer det ikke den norske forhandler hva tyskerne skrev til internt bruk.

Ved sammenblanding av disse dokumenter har statsstipendiat Hartmann fremsatt formodninger om en tredje kapitulasjonsavtale som særlig bygger på en intern melding fra en avdelingssjef i gruppe XXI til overordnede tyske myndigheter, og ut fra dette dels selv trukket, dels har vært skyld i at andre har trukket konklusjoner som er egnet til å kompromittere både general Ruge og oberstløy-

Under ovennevnte hovedtittel holdt generalmajor Odd Lindbäck-Larsen et foredrag i Oslo Militære Samfund den 30. november 1970, et foredrag som så er gjengitt in extenso i Norsk Militært Tidsskrift nr. 1 for i år.

Innholder av foredraget stemmer på forskjellige punkter ikke overens med de samtidige skriftlige kilder. I den utstrekning slike uoverensstemmelser foreligger for

nant Roscher Nielsen. Disse skulle ha godtatt at vår regjering i London ble betegnet som den forhenværende norske regjering, at den ikke skulle gjøres kjent med kapitulasjonsavtalene, at norske tropper var stillet under tysk kommando.

Hverken Roscher Nielsen eller Ruge har naturligvis sett det interne tyske dokument som er angitt som kilde. Ruge sendte 12. juni kapitulasjonsavtalene til den norske legasjon i Stockholm og kilden til misforståelsen på dette punkt er formodentlig bestemmelser i kapitulasjonsavtalen om at bruk av telegraf/telefon til utlandet var forbudt — som ellers i landet». Såvidt generalmajor Lindbäck-Larsen.

Den som arbeider også med samtidshistoriske forskningsproblemer av noe kontroversiell natur, må være forberedt på misforståelser og forsøk på å avvise forskeren og hans resultater i en heller nedlatende tone. Forsåvidt overrasker ikke generalens bemerkninger meg, hverken de noe banale anførsler eller nærmest ærerørige karakteristikker. Jeg tar gjerne dette med på kjøpet, kan det på noe lengere sikt lykkes å avdekke forhold og sammenhenger som er nyttige eller verdifulle for forskning og erfaring. Derimot vil jeg ikke legge skjul på at jeg både hørte og leste visse deler av generalens foredrag med undring etter det som hadde gått forut. Også når det gjelder nærværende punkt om kommandoforholdene i Øst-Finnmark, lot jeg Lindbäck-Larsen få gjennomgå og kommentere forskjellige aktstykker i august 1969. Bl. a. overlot jeg ham i den forbindelse til gjennomsyn en fotokopi av general Ruges brev av 23. juni 1940 til Administrasjonsrådet. Og da er det i høy grad skuffende å skulle oppleve Lindbäck-Larsens påstand om at jeg angivelig skal ved «sammenblanding av disse dokumenter» . . «ha fremsatt formodning om en

tredje kapitulasjonsavtale som særlig bygger på en intern melding fra en avdelingssjef i gruppe XXI til overordnede tyske myndigheter . . . » når generalen etter selvstudium vet at jeg bygger på en norsk kilde, den beste, nemlig general Ruges egen fremstilling i et brev som befinner seg i original i Riksarkivet. Generalen har imidlertid ikke bare lest Ruges brev, han har også skriftlig kommentert innholdet. Under disse omstendigheter er det uforståelig hvordan generalen kan ordlegge seg som han gjorde under foredraget i Oslo Militære Samfund. Og det er like besynderlig at en historiker skal mistenkes for å ville kompromittere og sverte en forsvarssjef, når han baserer seg på hva denne skriver selv — svart på hvitt. Det turde være enighet om at det springende punkt er selve kommandoforholdet. Det fremgår både av general Ruges brev og av general Lindbäck-Larsens skriftlige kommentar til selvsame brev, at det ble inngått en hemmelig norsk-tysk avtale om dette. At denne avtale ikke på noe tidspunkt er blitt meddelt hverken Londonregjeringen 1940 eller norsk offentlighet etter 1945, turde være hevet over tvil og debatt.

Det som hittil ikke er kjent, men som det må være korrekt å gjøre bl. a. medlemmene av Oslo Militære Samfund og leserne av Norsk Militært Tidsskrift bekjent med, er hvordan det senhøstes 1952 ble satt opp en firemannserklæring som skulle bero i Forsvarets Krigshistoriske Avdeling og Det Kgl. Utenriksdepartement og danne så å si det autoriserte grunnlag for historieoppfatningen vedrørende disse forhold for fremtiden. Bakgrunnen for denne erklæring er en artikkel jeg offentliggjorde i DAGBLADET den 26. juli 1952 på grunnlag av opplysninger og dokumenter i krigsdagboken for den tyske overkomman-

dos forbindelsesoffiserer hos Forsvarets overkommando i tiden 10. —27. juni 1940. Og den hadde overskriftene: «General Ruge stilte norske styrker under tysk overkommando. Til sikring av Norges østgrense i juni 1940. — De sorterte formelt under fylkesmann Gabrielsen.» I tiden som fulgte, foregikk en del debatt der bl. a. oberst Faye deltok i egenskap av sjef for Krigshistorisk Avdeling og tidligere lokal sjef for grensevaktene i Øst-Finnmark.

Den 4. november 1952 leverte eller sendte oberst W. Faye følgende brev til Den krigshistoriske avdeling, der han selv var sjef:

«På foranledning av fylkesmann Gabrielsen har general-løytnant Otto Ruge (forsvarssjef i 1940), generalmajor H. Hansson (generalstabssjef i 1940), fylkesmann H. Gabrielsen (fylkesmann i Finnmark 1940) og undertegnede (som sjef for grensevaktpolitivdelingene i Øst-Finnmark i 1940) avgitt en erklæring om kommandoforholdene for disse norske avdelinger.

Etter fylkesmannens anmodning sendes hoslagt ett eksemplar av erklæringen bestemt for Den krigshistoriske avdelings arkiv. Et annet eksemplar er sendt til Utenriksdepartementet.

Det har vært underskrivernes forutsetning at det for tiden ikke er noen grunn til å offentliggjøre erklæringen».

Det er bemerkelsesverdig at man satte opp en slik erklæring uten å la den komme til offentlighetens kunnskap og bli konfrontert med de kilder som danner grunnlaget for fremstillingen i Dagbladet i løpet av de forutgående måneder. Derimot er erklæringens innhold uten angivelse av kilde blitt benyttet av et par forskere ved Den krigshistoriske av-

deling og har dermed uten kontrollmulighet for andre vært med på å forme det offisielle krigshistoriske syn på begivenhetene. Og det var da også dette som tydeligvis var meningen.

Selve erklæringen som er datert Oslo i oktober 1952 og undertegnet av de nevnte tre offiserer samt fylkesmann Gabrielsen, er først kommet til min kunnskap i november 1970 sammen med det foran siterte oversendelsesskriv.

Den første halvdel av erklæringen har sin særlige interesse når den sammenholdes med general Ruges brev av 23. juni 1940 til Administrasjonsrådet. Og den lyder som følger:

«Generaløyntnant Otto Ruge, Generalmajor H. Hansson, Fylkesmann H. Gabrielsen, Oberst W. Faye som i stillings medfør deltok i forhandlinger og tiltak i forbindelse med kapitulasjonen i Nord-Norge i juni 1940 avgir herved følgende **ERKLÆRING**:

1. Kapitulasjonsavtalen av 10. juni 1940 sier i paragraf 7:

«Den demobilisering som allerede er innledet av den norske overkommando gjøres også gjeldende for de norske tropper i Finnmark. Bestemmelsene om å legge ned og avlevere våpen og utstyr osv. gjelder i samme utstrekning for dem. Unntatt er to bataljoner og ett batteri ved grensen i Øst-Finnmark. Inntil grensevakten er endelig ordnet skal disse som hittil ha vakt under befaling av fylkesmannen i Finnmark, under navn av henholdsvis grensevaktpolitibataljon og grensevaktpolitibatteri.»

Det var en bestemt forutsetning at de norske tropper skulle stå under norsk kommando og bare tjene til å avverge at norsk territorium ble besatt av utenforstående under påskudd av at distriktet lå herreløst, jfr. episoden fra Polen høsten forut.

2. Etter at kapitulasjonsavtalen

FORTIFIKASJONS^a

TEKNISKE KONSULENTER FOR BESKYTTEDE ANLEGG

Wdm. Thranes gt. 84b^{IV}, Oslo 1
Telefon 37 61 85

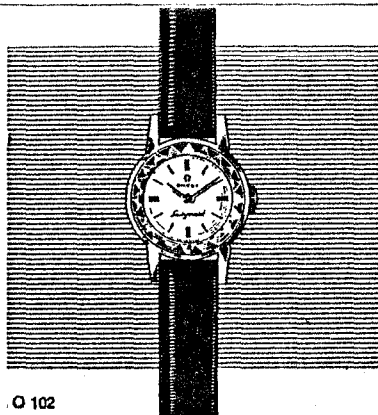
Torvald Klaveness

SKIPSREDERI

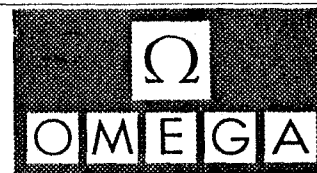
FILIPSTAD - OSLO

Telegr.adr.: «ALMARINE»

Telefon: 42 38 20

O 102

GODKJENT OMEGA-
TISSOT-FORHANDLER

Urmaker

O. MOJORD A/S
Prinsensgt. 6, Oslo

Omega dameur fra kr. 380,00
Omega herreur fra kr. 297,00

Elektronisk utstyr og spesialverksted

for AKAI — AIWA — STANDARD produkter

ELEKTRONIC A/S
PRODUKSJON OG SERVICE

Maridalsvn. 87 — Tlf. 37 91 22 — Oslo 4

var godtatt, ble general Ruge underrettet om at det fra tysk side ble fremsatt ønske om at de norske tropper skulle stilles under tysk kommando. Dette ønske ble avvist av Ruge og han ga ingen meddelelse derom hverken til fylkesmann Gabrielsen eller oberst Faye.» Så langt firemannserklæringen.

Dette punkt 2 er ordlydende gjengitt i generalmajor Trygve Sandvik: *Krigen i Norge 1940*. Operasjonene til lands i Nord-Norge 1940 bind II s. 335 under avsnittet om Ordningen med norske tropper som grensevaktpoliti i Øst-Finnmark. Den er dermed lagt frem som det aksepterte syn fra Forsvarets krigshistoriske avdeling.

Overfor denne erklæring og denne fremstilling er det grunn til å gjengi første del av general Ruges brev av 23. juni 1940 til Administrasjonsrådet. Dette brev ble jeg oppmerksom på under en gjennomgåelse av Administrasjonsrådets arkiv i Riksarkivet i 1969. Dokumentet er innført under Administrasjonsrådets journalnummer 644/40:

Forsvarets Overkommando

Jnr. 2141/1940

23. juni 1940.

Til
Administrasjonsrådet.

Demobiliseringen i Øst-Finnmark.

I den avtale jeg 10/6 har truffet med den tyske overkommando om opphør av fiendtlighetene heter det i § 7:

«Die bereits vom norwegischen Oberkommando eingeleitete Demobilmachung wird auf die in Finnmarken stehenden norwegischen Truppen ausgedehnt, die Bestimmungen über die Niederlegung und Ablieferung der Waffen, des Geräts, u.s.w. treffen auf sie in Gleichen Ausmass (sic! zu: ausgenommen sind 2 Bataillone und 1 Batterie an der Ostfinnmärkischen Grenze. Diese versehen bis zur endgültigen Regelung des

Grenzschutzets' unter dem Befehl des Fylkesmannes von Finnmark und unter der Bezeichnung Grenzschutz-Polizei-Batallion bzw. — Batterie den Grenzschutz wie bisher.»

Bestemmelsen om at vi foreløpig skal ha enkelte norske avdelinger i Øst-Finnmark er foranlediget av meg. Jeg framholdt under forhandlingene at jeg var redd for at Russland ville nytte anledningen til å besette Øst-Finnmark. Derfor forlangte jeg *enten* at tyskerne straks skulle sende tropper til Øst-Finnmark *eller* at vi skulle beholde de tropper vi hadde der — og under norsk kommando — inntil tyske tropper kunne overta vaktholdet.

Forholdet har senere utviklet seg slik:

1. Den tyske overkommando lot meg — etter et par dager — meddele at det kunne ta noen tid før tyske tropper kunne komme til Øst-Finnmark. Den foreslo at de norske tropper der formelt skulle stilles under den tyske overkommando, så kunne Tyskland meddele Russland at Tyskland hadde overtatt vaktholdet i Øst-Finnmark.

Jeg avsto, idet jeg gjorde oppmerksom på at Norge og Tyskland fremdeles er i krig og at norske tropper derfor ikke kan stå under tysk kommando.

Den tyske forhandler holdt på sitt, bare på dette grunnlag kunne Tyskland overfor Russland forklare at Øst-Finnmark var besatt av tyskerne.

Vi inngikk et kompromiss, den tyske overkommandos representant her skulle kunne gi ordre til fylkesmann Gabrielsen, som så igjen skulle gi disse ordre videre, i sitt navn til avdelingene i Øst-Finnmark. Forholdet skulle holdes hemmelig for alle unntagen fylkesmennene. På dette grunnlag skulle så Tyskland meddele Russland at Tyskland hadde overtatt vaktholdet i Øst-Finnmark.

Hittil har den tyske overkommando ikke benyttet seg av adgangen til å gi ordre.» Slutt punkt 1 i brevet fra Forsvarets Overkommando undertegnet av Otto Ruge.

Det skulle ikke være nødvendig å karakterisere nærmere uoverensstemmelsen mellom general Ruges redegjørelse av 23. juni 1940, noen dager etter begivenhetene, og erklæringen av 1952 utløst av de da offentliggjorte deler av Krigsdagboken fra den tyske forbindelsesoffiseren, en underavdeling av krigsdagbøkene fra Gruppe XXI, von Falkenhorst.

Henvendelsen til Forsvarets Overkommando skjedde ikke et par dager etter inngåelsen av Trondheimsavtalen den 10. juni, men mindre enn 24 timer senere. Ruges fremstilling korresponderer med følgende bekreftede avskrift, der riktigheten er attestert av sjefen for I a operasjoner i Gruppe XXI, oberstløytnant von Buttlar. Dokumentet forøvrig lyder slik:

Abschrift:

A HDOG 2756 12.6. 16.50

In Ergänzung der Kapitulationsverhandlungen wurden folgende Bestimmungen zwischen Oberst i. G. Buschenhagen und Oberstlt. G. Roscher-Nielsen am 11.6.40 in Narvik getroffen:

1. Die Grenzpolizei-Batl. in Finnmarken werden dem Deutschen Oberkommando unterstellt. Weisungen erhalten sie auf dem Wege über den Fylkesmann in Finnmark.
2. Distriktssoffz. rechnen nicht zu den Berufsoffz.
3. Zu den persönlichen Waffen der Offz. gehören auch die Pistolen.
4. Die Übermittlung der Kapitulationsbedingungen und sonstiger Nachrichten des Norw. Oberkds. an die frühere Norw. Regierung in England wird nicht zugelassen. Dem Norw. Ober-

kommando wurde ferner die sofortige Freilassung und Heimbeförderung aller deutschen Zivil-internierten (auf. norw. Kosten und die Freilassung solcher Norweger, die wegen Begünstigung Deutschlands z.B. Lotzen, festgesetzt waren auferlegt.

Gez. Gruppe I, Chef I a (Dr. Nr. 249/40 geh.

Für die Richtigkeit der Abschrift.

Som man ser korresponderer hovedbestemmelsen, punkt 1 i Narviktillegget eller Narvikavtalen med punkt 1 i general Ruges brev til Administrasjonsrådet sendt 11 dager etter den siterte bekreftede avskrift med henvisning til avtalen dagen før, den 11. juni.

For å eliminere enhver fornuftig tvil skal jeg også gjengi noen linjer fra en avskrift bekreftet av daværende kaptein Audun Magnus av «Befehl für die Demobilmachung der norwegischen Grenzschutztruppen i Ostfinnmarken,» utferdiger den 7. juli 1940 av SS-kommando DEUTSCH' OG UN-DERTEGNET AV SS-Obersturmbannführeren av samme navn. Det er et dokument som er fordelt på Sjefen for Grensebevakningen i Øst-Finnmark og, 3. Gebirgsdiv. Det heter her: «Entsprechend der Kapitulationsverhandlung vom 10. Juni 1940 in Trondheim zwischen dem deutschen Oberkommando in Norwegen, sowie dem norwegischen Oberkommando, *einschliesslich der Zusätze vom 11. Juni 1940 in Narvik* (fremhevet her) wird folgendes befolgen:

1.) Die Demobilmachung der Norwegischen Truppen beginnt am Dienstag, den 9. Juli 1940.

Es ist demobil zu machen Såvidt dette dokument som gjelder demobiliseringen av de norske vaktstyrkene under tysk ordre — under henvisning til Trondheimavtalen mellom de to overkommandoer «inklusive tilleggene i

Narvik av 11. juni 1940». Det er tydelig tale.

Dersom forhandlingene på Nordmo mellom general Ruge og major Neef hadde vært ansett fyllestgjørende, formelt i orden, hadde det ikke vært noen foranledning eller årsak til at Obersturmbannführer Deutsch skulle ha henvist spesielt til Narviktillegget i sin ordre av 7. juli 1940.

Det turde i seg selv være et tilstrekkelig bevis for at det foreligger en Narvikavtale, helt bortsett fra annet tungtveiende kildemateriale både av norsk og av tysk ekstraksjon. Ikke bare hovedpunkter i Narviktilleggets pkt. 1, men også de øvrige refererte punkter i avtalen ble gjennomført. Under disse omstendigheter er det spilt anstrengelse å etterlyse selve originalavtalen med underskrifter — så meget mere som hverken hovedavtalen i Trondhjem den 10. juni eller Bjørnefjellsavtalen inngått noen timer tidligere, foreligger i original eller originalkopi.

Det turde etter en normal historisk kritisk analyse være hevet over enhver fornuftig tvil at «die Zusätze von Narvik» er en rettslig og historisk realitet — i full overensstemmelse med forsvarssjef Ruges egen fremstilling.

At general Buschenhagen, den daværende generalstabssjef og konsipist, i to skriv 1969 til meg har bekreftet at han har inngått denne avtale og underskrevet den i Narvik, dit han reiste ens ærend, kommer da i tillegg. At general Roscher Nielsen ikke har noen erindring herom kan på bakgrunn av dette massive kildemateriale, inklusive general Ruges utvetydige beskrivelse fra 1940, ikke tillegges noen vekt — aller minst når man henser til at Roscher-Nielsen i en sak av mindre kontroversiell natur — nemlig de fortrolige Stockholmsforhandlingene mellom generalstabene den 7.—8. mars 1940 har en lignende feilerindring og i strid med entydig svensk samtidig

kildemateriale bestrider at det kom istand noen avtale eller ble opprettet noen protokoll fordi Moskva-freden (som i virkeligheten kom istand noen dager senere) gjorde fortsatte drøftelser inaktuelle.

Jeg finner ingen som helst grunn til å kritisere Roscher Nielsen fordi han husker feil eller slett ikke har noen erindring av slike forhandlinger. Noen husker godt, andre mindre godt. Det er en historiker vant til. Men han er kanskje mindre innstillet på å møte anførsler der vedkommende som kologen nekar faktum. Det gjør man nemlig når man som general Lindbäck-Larsen tror å kunne fortrengte general Ruges brev ikke bare fra sin bevissthet, men også fra de historiske faktas rekke. Når forsvarssjefen til og med forteller at de tyske myndigheter hittil ikke har benyttet seg av adgangen til å gi ordre, spiller det en underordnet rolle om forsvarssjefens befullmektigede under forhandlingene i juni 1940 har et erindringsbilde som ikke omfatter disse forhold.

Noen mer detaljert imøtegåelse av general Lindbäck-Larsens fremstilling av junibegivenhetene skulle være unødvendig. Kanskje det som en avslutning kunne interessere å vite at de norske dokumenter som jeg hadde kunnet skaffe meg gjennom privat kilde, gjennom en tidligere ekspedisjonssjef i Innenriksdepartementet, og som dannet grunnlaget for en større del av min artikkelserie i høst i AKTUELL, nemlig de forskjellige P.M. og henvendelser bl. a. til Innenriksdepartementet den 24. oktober 1940 med underbilag i originalkopier ble innlevert av fylkesmann Gabrielsen den 13. januar 1953 til Krigshistorisk Avdeling under et møte der også general Ruge deltok og der det ble opp tatt stenografisk referat fra drøftelsene. Da generalmajor Lindbäck-Larsen senhøstes 1955 skrev sin rapport om forhandlingene

høsten 1940 til båndleggelse i Forsvarets Krigshistoriske Avdeling, og etter gjennomsyn og godkjenning av fylkesmann Gabrielsen forela den for sjefen for forsvarsdepartementet, statsråd Nils Handal, ble det ikke med ett ord opplyst at de relevante dokumenter lå deponert i Forsvarets krigshistoriske avdeling. Etter at stortingsmann Jakob Friis, den tidligere saksordfører i Protokollkomiteén 1948, hadde offentliggjort referater fra møtet i Administrasjonsrådet den 20. august 1940 i ORIENTERING høsten 1955, var det selvfølgelig forsvarsministerens forutsetning at den båndlagte rapport skulle gi et såvidt mulig fullstendig og historisk korrekt bilde. Til et sådant helhetsbilde hadde det vært nødvendig å innbygge de nevnte vitale aktstykker innlevert i krigshistorisk avdeling to år tidligere. Rapporten nevner imidlertid ikke engang fremstøtet overfor Innenriksdepartementet med anmodningen til det nye riksstyre om å ta opp remilitariseringsproblemer overfor de tyske myndigheter. Den blir bare en blek beskrivelse av forhold som gjennom de innleverte aktstykker hadde kunnet følges i detalj fra general Ruges hemmelige instruks om gjenoppbygning av norske styrker med tyske våpen fra 24. juni 1940 til skrivelsen av 24. oktober s.å. til Innenriksdepartementet med diverse bilag. Hvem som har ansvaret for disse fortielser, skal jeg la ligge. Hvor fortrolig forholdet på angjeldende tid var mellom fylkesmann Gabrielsen og general Lindbäck-Larsen unndrar seg min bedømmelse.

Det som er nevnt i ovenstående turde medføre at man bokstavelig talt tar en opprydning i de krigshistoriske aktstykker. Skal vi lære av fortiden, må vi ikke leke blindbukk med kildene i en misforstått tro på at den sanne sammenheng kan være mindre smigrende eller fordelaktig. Det ville tjene

også vårt forsvars interesser om man kunne møte de historiske problemer med en civil courage som

var noenlunde på høyden med det militære mot man tidligere konfronterte fienden med.

Sydover i '70 - på Sagaferie.

**Ta en virkelig ferie i Syden...
billigere... selv om De har hytte!**

Selvfølgelig er det koselig å feriere på hytta, men blir dette ordentlig ferie — også for Deres kone? I Syden derimot får De de fleste ting til nesten halve prisen, ved siden av at De sammen med Deres kone kan nyte livet mens andre tar seg av de uunngåelige pliktene. For ikke å snakke om den hurtige og komfortable reisen med Braathens SAFE's Boeing 737 Jet! Og likevel blir det ikke dyrere med Saga — tvert imot! Velg Sagaferie i år De også.

Sagaferie

Det er billigere i Syden...

SAGA TOURS/BRAATHENS S.A.F.E. — de store navn i feriereiser.